

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 706/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, Obchodná 187/6, Sečovce, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3 T 3/2008 z 9. novembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 3/2016 z 23. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“ alebo „sťažovateľ 1, 2 a 3“, v citáciách aj „obžalovaní“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB-3 T 3/2008 z 9. novembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 3/2016 z 23. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté alebo namietané rozhodnutia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľov z 18. júna 2016 doručeným ústavnému súdu 22. júna 2016.

2. Z obšírnej sťažnosti a jej doplnenia vyplýva, že špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. BB-4 Nt 4/2013 z 26. januára 2015 povolil obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. BB-3 T 3/2008, v ktorej bol sťažovateľ 1 odsúdený na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, sťažovateľ 2 na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na 22 rokov a sťažovateľ 3 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov. Povolenie obnovy konania bolo z dôvodov uvedených v náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým vyslovil nesúlad § 41 ods. 2 Trestného zákona s čl. 1 ústavy.

3. Napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu bol sťažovateľ 1 odsúdený na doživotie, sťažovateľ 2 na trest odňatia slobody v trvaní 21 rokov a sťažovateľ 3 na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov. Proti rozhodnutiu

špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Najvyšší súd (ako súd odvolací) uznesením sp. zn. 2 To 3/2016 z 23. februára 2016 odvolanie sťažovateľov zamietol.

4. Podľa sťažovateľov špecializovaný trestný súd a najvyšší súd porušili ich označené práva podľa ústavy a dohovoru. Konkrétne majú tieto výhrady k postupu všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní v ich trestných veciach:

i) nesprávna aplikácia a interpretácia asperačnej zásady a svojvoľnosť názoru najvyššieho súdu, že *„obnova konania sťažovateľovi 1 nemala byť povolená, pri doživotnom treste asperačná zásada nezohrávala význam a v jeho prípade táto zásada (uvedená v § 35 ods. 2 Tr. zák.) pri ukladaní trestu odňatia slobody aplikovaná nebola a navyše netýkal sa ho ani nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ale išlo z neho o použitie ust. § 29 ods. 3 Tr. zák.“*,

ii) v konaní bola porušená zásada primeranosti trestu (sťažovatelia považujú tresty za neprimerané a nesúhlasia so závermi špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu k rozsahu zníženia ich trestov po obnove konania v odôvodnení ich napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k iným spoluodsúdeným osobám, nesprávne boli tiež vyhodnotené závery uvedené v znaleckých posudkoch z odvetvia psychiatrie a hlásenia z miesta trvalého bydliska (ich pozitívne hodnotenia) – sťažovatelia navrhovali tresty 20, 15 a 8 rokov,

iii) v konaní došlo k porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote,

iiii) v konaní *„boli odsúdení na dlhoročné tresty s použitím protiústavného zákona a odsúdil ich protiústavne zriadený Špeciálny súd“*.

5. Sťažovatelia na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti zhodne navrhujú, aby ústavný súd rozhodol po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví, že ich základné práva *„na spravodlivý súd a súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy... a čl.6 ods. 1 Dohovoru... v spojení s právom byť stíhaný alebo pozbavený osobnej slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy... a čl.6 ods.2 Dohovoru... bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 2To3/2016 zo dňa 23. februára 2016...“*

... rozsudkom Špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T3/2008 zo dňa 9. novembra 2015...

... na spravodlivý súd a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl.46 ods. 1 a čl.48 ods.2 Ústavy... a čl.6 ods. 1 Dohovoru... v spojení s porušením práva na osobnú slobodu podľa čl.17 ods.2 Ústavy... a čl.5 ods. 1 písm. a) Dohovoru... bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp .zn. 2 To 3/2016 zo dňa 23. februára 2016...

... rozsudkom Špecializovaného trestného súdu pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T3/2008 zo dňa 9.novembra 2015...

Uznesenie Najvyššieho... súdu sp. zn. 2To3/2016 zo dňa 23.februára 2016 sa zrušuje.

Rozsudok Špecializovaného trestného súdu... sp. zn. BB-3T3/2008 zo dňa 9.novembra.2015 sa zrušuje a Špecializovanému trestnému súdu pracovisko Banská Bystrica sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. Jozefa Sabóa...“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho viny. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený... Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu

9. Sťažovatelia v tejto časti namietajú porušenie označených práv takým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu, ktoré bolo na základe využitia riadneho opravného prostriedku (odvolania) preskúmané najvyšším súdom v odvolacom konaní.

Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu bolo prípustné odvolanie. Sťažovatelia teda mali k dispozícii na ochranu svojich práv účinný opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť vo veci ochrany označených práv a námietkach sťažovateľov je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

10. K argumentácii sťažovateľa 1 v bode 4i) ústavný súd konštatuje, že aj keby jeho námietka bola aj dôvodná, z hľadiska materiálneho to nič nemení na skutočnosti, že obnova konania bola v skutočnosti povolená. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí na s. 13 k tomu tiež uviedol, že *„toto pochybenie však nebolo možné napraviť, pretože v konaní o povolení obnovy konania bolo vydané uznesenie, proti ktorému žiadna oprávnená osoba nepodala opravný prostriedok – čiže v predpísanom konaní nebolo vzhľadom na uvedené pochybenie zrušené a v tomto konaní nemá odvolací súd oprávnenie zrušiť toto uznesenie, a preto na uvedené pochybenie len poukazuje“*. V okolnostiach danej veci je preto obširna argumentácia sťažovateľa 1 opierajúca sa i o judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu k tomuto bodu irelevantná a nedôvodná.

11. K argumentácii sťažovateľov, že najvyšší súd porušil zásadu primeranosti trestu (bod 4 ii), a tým aj čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že nie je oprávnený posudzovať výšku trestov, ktoré boli uložené sťažovateľom 1, 2 a 3, pretože táto právomoc je výslovne daná všeobecným súdom. Navyše v obnovenom konaní na rozdiel od iného obžalovaného (██████ ktorý zmenil postoj k veci a vyjadril ľútosť, a ospravedlnil sa za spáchanie skutkov, za čo mu bol znížený trest o 3 roky) sťažovateľ 2 využil svoje právo a odoprel výpoveď, čo malo za následok zníženie trestu špecializovaného trestného súdu iba o jeden rok. Už z toho kontextu teda vyplývajú určité rozdiely, ktoré mohli mať vplyv na rozhodovanie všeobecných súdov o výške trestu pre sťažovateľov, bez ohľadu na to, že prvé úvahy o výške trestu pre sťažovateľa 2 a iného spoluobžalovaného boli iné.

Sťažovateľ 3 nesúhlasil s uloženým trestom v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov, pretože takýto vysoký trest je extrémne neproporcionálny k povahe a závažnosti spáchaného trestného činu a k miere jeho viny a ku stupňu škodlivých následkov (poukazuje pritom na inú osobu odsúdenú za trestný čin vraždy, za ktorý jej bol uložený trest odňatia slobody iba v trvaní 11 rokov, a to spôsob vykonania tejto vraždy - 3x zaťal mačetu do hlavy poškodeného). Tvrdí, že nebol iniciátorom týchto skutkov (boli nimi [REDAKOVANÉ] a organizátorom [REDAKOVANÉ]), avšak tieto osoby získali beztrestnosť de facto a neboli nijako potrestaní na rozdiel od neho, ktorý ich iba spáchal. Ústavný súd konštatuje, že uvedené dôvody, ako aj nekonkretizovanú požiadavku sťažovateľa 3, že sa všeobecné súdy nijako nevyrovnali s jeho obhajobou [je to navyše aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pozn.], nemôže reálne posúdiť, pretože nie je skutkovým súdom a toto oprávnenie, resp. právomoc prináleží iba všeobecným súdom. Nemôže tiež zasahovať do hodnotenia dôkazov a konečného názoru najvyššieho súdu k osobám sťažovateľov, ich správaniu a vlastnostiam, a záverom vyplývajúcim zo znaleckých posudkov z odvetvia psychiatrie, resp. psychologičky.

12. Z ústavnoprávneho hľadiska vec teda nie je zrelá na prieskum, o to viac, že nosné dôvody uvádzané sťažovateľmi (ich prevažná časť) s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g), h) a i) Trestného poriadku je dôvodom na podanie dovolania (účinný prostriedok nápravy), čo v okolnostiach posudzovanej veci zakladá odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd dopytom súčasne zistil, že sťažovatelia dovolanie proti namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu ani nepodali (v sťažnosti to tiež neuviedli, pozn.), teda nevyužili účinný opravný prostriedok na obranu svojich označených práv uvedených v bode 8, ale priamo sa so sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy obrátili na ústavný súd.

13. Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

písm. h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,

písm. i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia...

14. Z uvedených dôvodov (pozri body 11 až 13) ústavný súd odmietol ich sťažnosť v tejto časti pre neprípustnosť bez toho, aby sa detailnejšie zaoberal obšírnymi námietkami sťažovateľov od bodu 1 do bodu 85 v ich sťažnosti, ktorými vyslovujú svoj názor na trestnú vec a nesúhlasia s právnymi a skutkovým závermi namietaných rozhodnutí najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, resp. špecializovaného trestného súdu. Navyše ústavný súd z vyžiadaných listinných dôkazov zistil, že niektoré námietky, tak ako ich predniesli v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa, predtým neuplatnili a nenamietali v odvolaní doručenom špecializovanému trestnému súdu 2. decembra 2015 (č. 1. 9 694 až č. 1. 9 697 v spise), resp. doplnení odvolania (doručenom 15. februára 2016, č. 1. 9 742 až č. 1. 9 748 v spise) proti namietanému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu, najmä čo sa týka konkrétneho porušenia ich základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, alebo ich námietok, že tieto súdy porušili „zásadu in dubio pro reo...“, ako to špecifikovali v bode 85 svojej sťažnosti. Takisto v rovnakej miere neuplatnili ani námietky týkajúce sa údajného nesprávneho výkladu asperačnej zásady v bode 4i), ale i námietky v doplnení sťažnosti týkajúce sa „*neaplikácie ust. § 39 Tr.zák., resp. § 40 Tr.zák. v znení účinnom do 01.01. 2009*“, ako ich predniesli a uvádzajú v sťažnosti pred ústavným súdom. V danom prípade sa preto ústavný súd ich námietkami bližšie nezaoberal (bráni mu v tom aj princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy).

15. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti mohol odmietnuť aj pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému

všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Čo sa týka podstaty námietok sťažovateľov (bod 4 iii), ktoré špecifikovali aj v bodoch 86 až 106 svojej sťažnosti a namietali aj v doplnení odvolania z 10. februára 2016, proti namietanému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu (v bodoch 12 až 28, pozri aj bod 14 - týkali sa porušenia ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré odvodzovali najmä od celkovej dĺžky trestného konania vedeného proti nim, na základe čoho žiadali kompenzáciu od štátu a zníženie ich trestov, pozn.), ústavný súd konštatuje, že nejde o „klasické prietahy“ v súdnom konaní, ale skôr o nezohľadnenie celkovej dĺžky konania ako poľahčujúcej okolnosti pre zníženie trestu (predlžujúcim konaním sa vytráca základný vzťah medzi trestným činom a ukladaným trestom, pozn.). Kvôli poriadku treba uviesť, že pokiaľ by sťažovatelia mali na mysli klasické prietahy v činnosti vec posudzujúcich všeobecných súdov, ústavný súd v tomto ohľade pripomína sťažovateľom svoj judikovaný právny názor, podľa ktorého pri obnove trestného konania podľa Trestného poriadku môžu byť práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené v zásade len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (čo sťažovatelia v odôvodnení a v petite sťažnosti ani konkrétnejšie nenamietali), pričom obnova právoplatne skončeného konania bola povolená uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 Nt 4/2013 z 26. januára 2015, a toto konanie bolo právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a rovnako ani čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru v časti týkajúcej sa prejednania záležitosti v primeranej lehote, pretože nejde o rozhodovanie v merite veci (t. j. o vine sťažovateľa, resp. o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu) a o odstránenie stavu jeho právnej neistoty právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci samej (obdobne napr.

I. ÚS 63/05, I. ÚS 750/2013). Inými slovami, právna neistota sťažovateľov bola teda odstránená dávno pred podaním sťažnosti právoplatným odsudzujúcim rozsudkom (ešte na základe rozsudku Špeciálneho súdu Pezinok sp. zn. BB-3 T 3/2008 z 24. februára 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 5/2009 z 13. septembra 2010, pozn.).

17. V dôsledku uvedených skutočností je sťažnosť sťažovateľov týkajúca sa namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená, v dôsledku čoho ju ústavný súd v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona ústavnom súde.

18. V tomto smere ústavný súd poukazuje aj na napadnuté uznesenie najvyššieho súdu k otázke splnenia všetkých zákonných podmienok na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie pre sťažovateľa 1 na s. 15 až s. 18, ako aj k otázke jeho údajného protiprávneho odsúdenia (pozri bod 4 iiiii) na s. 19 a s. 20, ktoré je zrozumiteľné a jasné, a iba nesúhlas sťažovateľov s jeho odôvodnením nemôže znamenať porušenie ich označených práv, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016